

РЕШЕНИЕ

№ 23

гр. Велико Търново , 24.03.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

**АПЕЛАТИВЕН СЪД – ВЕЛИКО ТЪРНОВО, ПЪРВИ НАКАЗАТЕЛЕН
СЪСТАВ** в публично заседание на осемнадесети януари, през две хиляди
двадесет и първа година в следния състав:

Председател: КОРНЕЛИЯ КОЛЕВА
Членове: КРАСЕН ГЕОРГИЕВ
ПЛАМЕН ПОПОВ

при участието на секретаря ВАНЯ Г. ЧАНТОВА
в присъствието на прокурора Румянка Ирманова Хинчева (АП-Велико
Търново)
като разгледа докладваното от ПЛАМЕН ПОПОВ Наказателно дело за
възобновяване № 20204000600377 по описа за 2020 година

на основание данните по делото и закона, за да се произнесе взе
предвид следното:

Производството по делото е образувано на основание чл. 422, ал. 1, т. 5
от НПК по искане на осъдения В. С. П. за възобновяване на НОХД №
1882/2019 г. на РС Плевен и на ВНОХД № 75/2020 г. на Окръжен съд Плевен.

В искането са посочени касационните основания по чл. 348, ал. 1, т. 1, т.
2 и т. 3 от НПК за възобновяване на наказателното производство. Излага се,
че свидетелските показания на пострадалия били неверни. Няма медицинско
свидетелство. В.П. не бил влизал в неговия дом. Полицейски служители не
посетили местопрестъплението. През деня пострадалият употребявал алкохол
и започнал да дърпа дъщерята на П., която била на 16 години. Тя и майка ѝ
позвънили на тел. 112 и пуснали жалба, която дежурният от полицията
забравил да предаде на прокурора. Като видял дъщеря си, В.П. изпсувал.
Когато дошъл кмета на селото, П. излязъл от къщата на майка си, а

пострадалият излязъл от своята къща и бил в нетрезво състояние. Двата се „сбутали“ и това било всичко. След това кметът влязъл при пострадения. На досъдебното производство имало допуснати много грешки.

Претендира се да бъде отменена Присъда № 150 от 18.11.2019 г. по НОХД № 1882/2019 г. на РС Плевен.

Тъй като искането е било оставено без движение, във второ искане за изправяне на нередовностите В.П. твърди, че единствено е плеснал един шамар на пострадения и след това кметът ги разделил. Отрича да е влизал в чужд дом. Наложено наказание било несправедливо, тъй както било за престъпление, което не е извършил. Кметът също потвърдил, че П. не е влизал в къщата. Съдът не взел под внимание жалбата на дъщеря му, а органите на реда давали неверни показания. Били нарушени правата на В.П.. В останалата част от допълнението се повтарят твърденията от първоначалната жалба.

В съдебно заседание осъденото лице В.П. и неговият упълномощен защитник адв. М.В. от ВТАК поддържат направеното искане. Адв. В. допълва, че осъденият П. още в хода на досъдебното производство дал обяснения, че не е влизал в дома на К.. Съдът дал вяра на свидетелите, които били близки на К.. По делото не бил извършен оглед. Ако бил извършен такъв, щяло да се установи, че осъденият не е влизал в къщата. Пострадалият започнал конфликта. Мотивите на първата и въззивната инстанция били противоречиви. Не било ясно защо не се кредитират с доверие показанията на свидетелите, които давали такива в полза на осъдения. Не била обсъдена в цялост доказателствената съвкупност. Липсата на мотиви всякога представлявала съществено процесуално нарушение. Съдът не ценил и показанията на двамата полицейски служители, които пристигнали на място. Съдът не взел предвид изключителното смекчаващо обстоятелство, че П. си е помислил, че дъщеря му е станала жертва на блудствени действия от страна на К.. Били налице условията за приложение на чл. 55 от НК.

Прокурорът от ВТАП изразява становище, че искането следва да се остави без уважение като неоснователно. Счита, че не са допуснати посочените в него нарушения на материалния и процесуалния закон и излага мотиви в тази насока.

Великотърновският апелативен съд, след като извърши проверка за наличие на заявените в искането основания за възобновяване на делото, в пределите на правомощията си по чл. 347 от НПК, намери за установено следното:

Искането на осъденото лице В. С. П. за възобновяване на наказателното производство е подадено в предвидения шестмесечен срок чрез първоинстанционния районен съд. Същото е допустимо. Искането е подадено от процесуално легитимирана страна по чл. 420, ал. 2 от НПК и в предвидения срок по чл. 421, ал. 3 от НПК. Предмет на искането е акт, попадащ в категорията на визираните в чл. 419, ал. 1 от НПК. Разгледано по съществото си е неоснователно по следните съображения:

С Присъда № 150 от 18.11.2019 г. по НОХД № 1882/2019 г. Районен съд Плевен е признал подсъдимите Х. С. П., роден на 16.02.1985 г. в гр. Плевен, обл. Плевен, с адрес за призоваване в страната: гр. Габрово, обл. Габрово, у*****, български гражданин, българин, с основно образование, неженен, работи, пенсионер по болест, неосъждан, с ЕГН 8502164006 и В. С. П., роден на 18.06.1974 г. в гр. Враца, обл. Враца, с адрес за призоваване в страната: село Ставерци, обл. Плевенска, ул. *****, български гражданин, българин, с начално образование, неженен, работи, осъждан, с ЕГН ***** за виновни в това, че на 15.03.2018 година, около 02,00 часа, в село Ставерци, обл. Плевенска, влезли в чуждо жилище, а именно къща, находяща се в село Ставерци, на ул. „Александър Стамболийски” № 10, обитавана от В. П. К. от същото село, като употребили за това сила /счутили прозорец и повредили врата/, като деянието е извършено нощем и от три лица, поради което и на основание чл. 170, ал. 2 във вр. с ал. 1 във вр. с чл. 54 от НК ги е осъдил както следва:

Осъдил е подсъдимия В. С. П., на основание чл. 170, ал. 2 във вр. с ал. 1 във вр. с чл. 54 от НК на две години лишаване от свобода, при първоначален „строг” режим на изтърпяване на наказанието в затвор.

Осъдил е подсъдимия Х. С. П., на основание чл. 170, ал. 2 във вр. с ал. 1 във вр. с чл. 54 от НК на една година и шест месеца лишаване от свобода, като на основание чл. 66, ал. 1 от НК изтърпяването на наказанието е отложено за четири години и шест месеца изпитателен срок.

Със същата присъда съдът е признал подсъдимите Х. С. П. и В. С. П. за невинни в това, да са извършили гореописаното престъпление, въоръжени с дървени колове и газов пистолет, поради което и на основание чл. 304 от НПК ги е оправдал по така повдигнатото им в тази част обвинение за престъпление по чл. 170, ал. 2 във вр. с ал. 1 от НК.

Съдът е привел в изпълнение на основание чл. 68, ал. 1 от НК наказанието, наложено с присъда по НОХД № 2304/2016 г. на РС Плевен, с която подсъдимият В. С. П. е осъден на десет месеца лишаване от свобода, като определил първоначален „строг“ режим на изтърпяване на това наказание.

С Решение № 40 от 04.03.2020 г. по ВНОХД № 75/2020 г. на Плевенски окръжен съд е потвърдена първоинстанционната присъда.

Осъденото лице В.П. твърди, че по делото липсват доказателства, от които да се направи извод за виновно поведение от негова страна. Обратното се установява от данните по делото. Правилно районният съд е установил, че показанията на свидетелите В. П. К., П. М. К., В. И. К., И. П. К., И. И. С., П. В. Х., Я. Т. Я. и Д. Ц. И. са логични, последователни и непротиворечиви. От същите се установява, че на 15.03.2018 г. около 02,00 часа осъденото лице В. С. П. е проникнал в жилището, обитавано от В. П. К. с цел саморазправа. Потвърждава се, че при проникването е повредена вратата на жилището и е счупен прозорец. С него са били брат му Х. С. П. и още едно лице, неустановено по делото. И тримата са носили дървени колове. В.П. е предприел и физическа саморазправа по отношение на пострадалия В. К.. Свидетелите от тази група изясняват непротиворечиво и повода за възникване на конфликт – по-рано същият ден синът на осъдения В.П. – свид. Лило Петров е ритнал бременно животно от стадото на В. К., след което са възникнали пререкания между членовете на двете семейства. Свидетелите описват ясно и повредите по вратата на жилището, като свид. Д. И. прави това в детайли. Макар тези свидетели да са роднини и приятели на пострадалия В. К., техните изявления следва да се кредитират с доверие, тъй като се подкрепят от показанията на свид. С. Е. К., който е бивш кмет на селото и няма стимул да изнася неверни данни в полза на някоя от страните по делото. Същият лично е възприел счупената брава на врата. Извикан е от В. К. да

посети къщата му, тъй като последният е бил „нападнат в дома си”. При излизането си на улицата свид. К. е заварил пред дома на К. именно осъдените лица В.П. и Х. П.. От страна на семейството на К. е обяснено, че поводът за свадата е ритнато бременно животно от стадото, а от страна на подсъдимия е съобщено, че се намира там, защото счита, че В. К. е посегнал на дъщеря му. Безспорно е, че би било в полза на разследването, ако на място е бил извършен оглед, както и ако В. К. беше се снабдил с медицински документ за уврежданията си. Такива действия обаче не са извършени, а поради изтеклия период от време не биха били възможни, дори и при възобновяване на производството по делото.

Правилно първата и въззивната инстанция не са кредитирали с доверие показанията на другата група свидетели, а именно – Н. Д. П., С. Г. П., Г. Н. П., С. Д. П.а и Л. Н. П., както и обясненията на подсъдимите. Основната версия, която те поддържат е, че през деня пострадалият В. К., връщайки се със стадото е опипвал Г. П., отправил и сексуални заплахи и обиди, след което я дърпал към близка къща, за да осъществи намеренията си. Вечерта подс. В.П. отишъл до дома на К., за да му поиска обяснения, но без да влиза вътре. Горното се опровергава от разпита на свидетелите П. И. К. и И. Т. Х.в, които са полицейски служители, отзовали се на сигнала срещу В. К. и нямат стимул да изнасят неверни данни по делото. И двамата полицейски служители заявяват, че повод за посещението им е сигнал за „отправени заплахи и обиди” от страна на К. по отношение на Г. П. и майка ѝ, а не за сексуално посегателство. Според свид. К. Г. П. е била „нагрубена” от К.. По време на ДП свид. К. е пояснил, че според казаното пред него, К. е обиждал и заплашвал, че ще изнасили дъщерята и ще запали къщата им, но оплаквания от реални действия /дърпане, опипване и пр./ не се съобщават. По тази причина В. К. е предупреден устно да не се саморазправя със семейство П.. Твърденията за опипване и дърпане се появяват впоследствие, в писмения сигнал на Н. П. на л. 10 от ДП. В показанията си свид. Г. П. твърди, че е останала облечена със скъсаната блуза именно, за да може да покаже какво ѝ направил В. К.. В показанията на полицейските служители няма данни да им е била показвана скъсана блуза или други повреди по облеклото на Г. П..

Сигналът на тел. 112 е подаден от свид. В. С. И., след като при нея дошли Н. П. и Г. П., за да се оплачат от действия на В. К.. На л. 79 от НОХД

свид. И. казва: „Момичето Г. ревеше и викаше: „Комшийке, извикай полиция, защото В. се напил и тича да ни бие и да ни коли”. Аз извиках полиция... Тя жената каза, че той тича да ги бие, псува ги”. Отново не се съобщава, първоначално Н. и Г. П. да са имали оплакване за опипване и дърпане или за каквото и да било сексуално посегателство. Свид. В. И. е попитана какви са били дрехите на Г. П.. Свидетелката ги описва, но без да споменава те да са били скъсани или повредени. Видно е, че свидетелите от близкия семеен кръг на двамата подсъдими дават показания, с които целят да подкрепят защитната им версия, но те не съответстват на обективната истина. Правилно районният съд е обърнал внимание в мотивите на присъдата, че дори и да беше доказано сексуално посегателство от страна на В. К. към Г. П., саморазправата с нахлуване в чуждо жилище не е законосъобразният начин за изясняване на споровете.

Неоснователни са и възраженията в искането за явна несправедливост на наложеното наказание лишаване от свобода. В мотивите на присъдата е даден убедителен отговор за съответност на наложеното наказание за извършеното престъпление по смисъла на чл. 35, ал. 3 от НК. Районният съд е взел предвид отегчаващите вината обстоятелства – високата обществена опасност на деянието и дееца, произтичаща от миналите му осъждания, които не са давали до превъзпитателен и възпиращ ефект, както и от това, че при противозаконното влизане в чуждо жилище В.П. е нанесъл побой на пострадалия. Като смекчаващи вината обстоятелства са отчетени грижата, която подс. В.П. полага за семейството си, както и фактът, че е реагирал на мнимо сексуално посегателство върху дъщеря му. За престъплението по чл. 170, ал. 2 от НК е предвидено наказание – лишаване от свобода от една до пет години. Наложеното наказание „две години лишаване от свобода” е под средния размер и съответства на баланса между смекчаващи и отегчаващи вината обстоятелства. Това наказание е справедливо, съобразено с данните по делото и съответно на целите на чл. 36 от НК.

Апелативният съд не установи наличие на изключителни или многобройни смекчаващи вината обстоятелства. Изключително обстоятелство по смисъла на чл. 55 от НК е факт, който не е обичаен за масовите случаи, и при оценка на личността на дееца и деянието води до извод, че дори и най-лекото, предвидено в закона наказание, ще се яви несъразмерно тежко.

Приложението на чл. 55 от НК е изключение, а не правило. Случаят не е такъв. Фактът, че осъденият П. погрешно е разбрал, че е направен опит за блудствени действия с дъщеря му е отчетен от районния съд, но не е изключително обстоятелство. Този факт е част от характеристиката му като грижовен към семейството и решен да го защитава, но на това противостои желанието му да осъществи защитата с противозаконни средства.

Съобразно разпоредбите на чл. 57, ал. 1, т. 2, б. „в” от ЗИНЗС, съдът е определил първоначален „строг” режим за изтърпяване на наказанието лишаване от свобода. Привеждането в изпълнение на наказанието по НОХД № 2304/2016 г. на РС Плевен е в съответствие с разпоредбата на чл. 68, ал. 1 от НК. Липсват процесуални нарушения при събирането и проверката на доказателствата, както и в процеса на формиране на вътрешното убеждение на съда, каквото твърдение се навежда в искането и в пледоарията на защитника.

Не са налице основанията за отмяна или изменение по чл. 348, ал. 1, т. 1, т. 2 и т. 3 от НПК, тъй като законът е спазен, няма допуснати съществени процесуални нарушения, а наложеното наказание не е явно несправедливо.

По изложените съображения направеното искане за възобновяване на наказателното производство е неоснователно и следва да се остави без уважение.

Водим от горното, Великотърновският апелативен съд

РЕШИ:

ОСТАВЯ БЕЗ УВАЖЕНИЕ искането на осъдения В. С. П. за възобновяване на наказателното производство по НОХД № 1882/2019 г. на РС Плевен и на ВНОХД № 75/2020 г. на Окръжен съд Плевен, като неоснователно.

РЕШЕНИЕТО е окончателно.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____